

ὁ Ντάσκας ἐγονάτισε πρώτα παράπλευρα εἰς τὴν κάσσαν τοῦ μαέστρου καὶ τοῦ ἔλεγε περιπαθῶς: «Ξάδελφέ μου, πρὶν νὰ μᾶς φύγῃς, πάρε γιὰ ἐνθύμησι καὶ παρηγοριά σου στὰ σκότη τοῦ Ἄδη χῶμα κι ἀγέρα καὶ λούλουδα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη πατριδα σου νὰ τὸ πατῆς καὶ καὶ νὰ τὸν ἀναπνέῃς καὶ νὰ τὰ μυρίζεσαι στὰ Τάρταρα καὶ νάνασταίνεται ἡ μαύρη σου καρδιά!» Καὶ μὲ τὰ λόγια ταῦτα ἔβγαλε πρώτα ἓνα σακκουλάκι χῶμα καὶ τὸ ἔθεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ μαέστρου καὶ τοῦ εἶπε: «Σοῦ τᾶφερα ἀπὸ τὴ Σπιανάδα σου, ξάδελφέ μου!» κ' ἔπειτα ἔβγαλε κ' ἓνα μπουκαλάκι κ' ἓνα φάκελλο μὲ τριαντάφυλλα καὶ μενεξέδες καὶ τὰ ἐτοποθέτησε εἰς τὰ ρουθούνια τοῦ μαέστρου καὶ εἶπε πάλαι: «Αὐτὸ εἶναι γεμᾶτο ἀεράκι ἀπὸ τὸ Ποντικονῆσί σου, ξάδελφέ μου, νὰ τὸ ἀναπνέῃς καὶ νὰ ζῆς ἀθάνατος στὰ βασίλεια τοῦ θανάτου, καὶ τούτα εἶναι λούλουδα ἀπὸ τὸ Γαστοῦρί σου νὰ τὰ μυρίζεσαι καὶ νάνασταίνεται ἡ μαραμμένη καρδιά σου!...Χαμογελᾶς ἔ, ξάδελφέ μου!.. Ἄ! εὐχαριστήθηκες! εὐχαριστιέσαι ἔ!... Ἄχ! μονάχα ὅς ἐμᾶς ἀφίνεις τὴν πίκρα καὶ τὴν ἀτελπισιά!... Γειά σου, μαέστρε μου! γειά σου!... Στὸ καλό!

στὸ καλό!»...Καὶ ἐν ᾧ ὁ Ντάσκας ἐπάλαιε τώρα νὰ σηκωθῆ μισόνεκρος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὁ λαὸς ὄλος ἐφιθύριζε ὡς ἐπιτάφιον ἐπωδὸν τοῦ δυστυχημένου μαέστρου: «Στὸ καλό! στὸ καλό!» Καὶ ἔπειτα, ἐν ᾧ οἱ νεκροθάπται ἤρχιζαν τὸ ἀπαίσιον ἔργον τῶν καὶ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ κοιμητηρίου ἐθρηνοῦσε μὲ μονότονα καὶ ἀραιὰ «ντάν! ντάν!» τὸν παραδιδόμενον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου νεκρὸν καὶ ὁ στρατὸς τὸν ἐχαιρετοῦσε διὰ παντὸς μὲ τρεῖς πυροβολισμοὺς, αἱ δύο μουσικαὶ ἔπαιζαν συγγρόνως ἐπάνω εἰς τὸ ἐνταφιαζόμενον πῶμα τοῦ καλοῦ μουσικοῦ ὡς ἐπιθανάτιον «χαῖρε» τὴν «Ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου» του. Καὶ τὴν ἔπαιζαν μὲ τόσῃν παράφορῃν περιπάθειαν, ὥστε ἓνας στενὸς φίλος τοῦ κεκοιμημένου δὲν ἐκρατήθηκε κ' ἐφώνησε: «Μπράβο, μαέστρε,! μπράβο μαέστρε!» Καὶ ὁ λαὸς ὄλος ἠλεκρισθεὶς καὶ ἀπὸ αὐταπάτην πιστεύσας ὅτι ἔχει ἐμπρὸς του ζωντανὸν τὸν Λιναρᾶ διευθύνοντα τοὺς μουσικούς του, ἐφώνησε καὶ αὐτὸς ἐνθουσιασμένος ὡς ἐπιτάφιον ἐγκώμιον: «Μπράβο μαέστρε! μπράβο, μαέστρε!»

ΙΩ. Α. ΓΚΙΚΑΣ

ΛΑΧΤΑΡΕΣ

ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ Γ. ΚΑΖΙΜΑΘ

*Σ' ἠλιόχαρη ραχοῦλα τοῦ βοννοῦ
ἔλα καὶ τόμισέ μου τὸ σκοπό σου
τὴν ὥρα τὴν ἀχνή τοῦ δειλινοῦ
στὸ καλαμένιον ὄργανό σου.*

*Σώριασε τίς λαχτάρεις τίς παληές
μέσα στῶν περασμένων μου τῆ στάνη,
κάτω ἀπὸ καρπερές χρυσομηλιές
μάσε τὰ ρειᾶτά μου, τσοπάνη.*

*Κι' ἀπάνω στὴ νυφοῦλα γλωρασιά
χῦσε μὲ τὸ ρυθμό σου τὸ βοννήσιο
τὴν ὠρηστολισμένην ἐκκλησιά
στὸ καρδιοξύπνημα τὸ ἠλύσιο.*

Ἀλεξάνδρεια.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ